

Pierre Lemaitre

Novel·lista

És un fenomen de rapidesa. Escriptor de novel·la negra d'èxit en pocs anys. Ha participat a la BCNegra 2016. Presenta 'Rosy & John' (Bromera/Alfaguara), novel·la en què l'inspector Verhoeven diu adéu, però Lemaitre continua a ritme cinematogràfic i televisiu

MANOLO GARCÍA

“Alfred Hitchcock és el nostre pare”

◆◆◆◆◆ Francesc Canosa

Juvenil. Amb samarreta negra. Gesticula esgarrapant vida. Potser és una revenja o un guany. Pierre Lemaitre va començar a escriure als 56 anys. En té 64. De seguida va ser un fenomen de vendes i lectors com a autor de novel·la negra. Però el fosforescent literari li arriba el 2013. I no és de color negre. Guanya el premi Goncourt amb una novel·la sobre la Primera Guerra Mundial (*Ens veurem allà dalt*, Bromera). Però el francès sua el color negre. Com una normalitat. Com el seu inspector, Camille Verhoeven. Allunyat de l'excentricitat sobrehumana i la resignació fatalista dels detectius clàssics. Lemaitre defensa aquest negre tan quotidià, tan infravalorat. El defensa perquè és el color de la realitat.

Un París sota l'amenaça de bombes. És impossible llegir *Rosy & John* i no veure els atemptats del novembre passat. Ja s'ho olorava, això?

Aquesta història de les bombes ja la tenia en ment. Sí que havia pressentit alguna cosa i és que el terrorisme és una cosa molt senzilla. Un pot pensar que es necessiten molts mitjans quan en realitat el que cal és ganes. Però en cap moment havia imaginat que dos anys després passarien *Charlie Hebdo* i els atemptats.

Darrere hi ha un terrorista, aparentment normal, i el seu inspector normal, Camille Verhoeven, allunyat dels clàssics detectius excèntrics. Tot molt dels nostres temps... Sí, tenim la sensació que la realitat ens atrapa, i la realitat atrapa el personatge de Camille. Ja no som en una novel·la de fantasia sinó que estem auditant alguna cosa molt real i epidèrmica.

El que passa als nostres dies dona la raó a la novel·la negra? Crec que sempre ha sigut així. La

“JO SÓC COM TOTS ELS SEDUCTORS QUE SÓN FALSOS SEDUCTORS: M'AGAFO AL MÉS FÀCIL”

novel·la policíaca és la caixa de ressonància dels conflictes del l'època i aquesta és la seva força.

La novel·la negra sempre ha tingut lectors però poc reconeixement... Això no ha canviat. La novel·la policíaca no té reconeixement. Agafem la novel·la històrica, també és un gènere literari, però és noble. La novel·la policíaca encara no ha tingut aquesta sort i hem tingut Simenon, Ellroy... Genis, però tanmateix l'elit literària sembla que no ho acaba d'acceptar, tinguem paciència.

Però alguna cosa passa perquè veïm del boom de la novel·la negra escandinava.

Tinc la impressió que la novel·la nòrdica apareix en un moment que Europa passa per una fase de depressió. És la novel·la del desencís, com el final del somni europeu. I

crec que hem girat full, per un motiu, i és que havíem pensat que estàvem en un moment de crisi i, per definició, la crisi s'acaba i ara entenem que no estem en una crisi sinó en una crisi de llarga durada. És un nou estat del món i, per tant, aquest pic de novel·la nòrdica està menys en sintonia amb el moment.

El moment és francès?

Crec que França està en una bona situació. La percepció que tenim ara del món està marcada per la varietat. El món està canviant d'una manera permanent. El punts de referència que tenim s'ensorren i la novel·la policíaca francesa és molt creativa, molt inventiva, no té punts de referència en aquest sentit, i en el fons va de la mà d'aquesta visió del món canviant.

És tan canviant que les sèries de televisió són com les novel·les per lliuraments de fa un segle. ¿Mira sèries?

Sí, les miro totes. La més important per mi és *The wire*, una sèrie el guió de la qual està escrit per escriptors. També miro *Fargo*, *True detective*, *Red riding*; *Los Soprano* m'encantava.

Pròximament adaptaran al cinema les seves novel·les *Alex* i *Ens veurem allà dalt*. ¿És més cinematogràfica la seva obra?

Estic enfadat amb les teles [riu]. Li he demanat a la tele que es casi amb mi en diverses ocasions però em dona carabasses; en canvi tinc rotllets amb el cinema que van bastant bé [riu]. Jo sóc com tots els seductors que són falsos seductors: m'agafo al més fàcil [riu].

Per què creu que és així?

Tot això té a veure amb la genètica de la novel·la. Les meves novel·les són més històries que no pas temes: al cinema li agraden les històries i a les sèries, els temes. En canvi les sèries que jo miro com a espectador sí que m'ensenyen moltes coses sobre la manera d'explicar.

On queda el seu admirat Hitchcock en tot això?

Alfred Hitchcock és el nostre mestre. Ell ens ho ha ensenyat tot. Tot el que sabem fer en el món del suspens ve de Hitchcock. Només som aprendents, ell és el nostre pare.

I François Truffaut escriu el gran llibre sobre el director britànic, *El cinema segons Hitchcock*.

En alguns moments m'he trobat amb joves escriptors i, com que jo ja sóc un senyor gran [riu], em demanen consell. A tots els dic el mateix: llegiu aquest llibre perquè hi trobareu consells sobre l'art d'explicar una història. Tot és allà. ◆◆